

**ТЕШКО ДЕЛО ПРОТИВ БЕЗБЕДНОСТИ ЈАВНОГ САОБРАЋАЈА**  
( члан 297. ст. 3. у вези чл. 289. ст. 3. у вези ст. 1. КЗ )

**Окривљени није смео да не задржи потребно одстојање, да оно буде најмање толико да возач испред њега у случају заустављања, наглог кочења или предузимања неке друге радње у саобраћају (па и непрописне јер и таква радња не оправдава поступање другог учесника уколико је имао услове да избегне судар) може да се на безбедан начин заустави и да при том не доведе у опасност себе и остале учеснике у саобраћају.**

*Из образложења*

Пресудом првостепеног суда окривљени је проглашен кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, изречена му је условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци, која казна се неће извршити уколико окривљени у року од 2 године не учини ново кривично дело. Против ове пресуде жалбу је изјавио бранилац окривљеног из свих жалбених разлога, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, док је АЈТ у Новом Саду предложило да се жалба одбије и пресуда потврди.

Поступајући по жалбеним наводима, Апелациони суд је испитао првостепену пресуду и по службеној дужности у смислу члана 380. ЗКП-а, па је нашао да је жалба неоснована, а да првостепени суд у побијаној пресуди није починио битне повреде одредаба кривичног поступка, нити је повредио кривични закон на штету окривљеног.

На основу налаза и мишљења саобраћајног вештака утврђено је да је заустављено возило марке „Југо“ окривљени (возач „Опела“) могао уочити на даљини која је свакако већа од његовог зауставног пута, јер је за то имао све услове, па је самим тим мога да му се прилагоди, односно да се заустави пре њега или да га заобиђе, али то није учини јер се није са дужном пажњом приближавао заустављеном возило марке „Југо“, мада је за то имао све услове. Ово значи да је долазећи у близину раскрснице окривљени могао да закључи, видећи заустављено возило, да је са дужном пажњом нужно да се истом приближи, јер му је та чињеница – заустављено возило у непосредној близини раскрснице била позната, а могао је да уочи и друго возило, што је све указивало на нужан опрез с обзиром на постојеће услове саобраћаја – клизав коловоз због снега и леда.

У таквој саобраћајној ситуацији окривљени није смео да не задржи потребно одстојање, да оно буде најмање толико да возач испред њега у случају заустављања, наглог кочења или предузимања неке друге радње у саобраћају (па и непрописне јер и таква радња не оправдава поступање другог учесника уколико је имао услове да избегне судар) може да се на безбедан начин заустави и да при том не доведе у опасност себе и остале учеснике у саобраћају.

С обзиром на ово, правилно је првостепени суд утврдио да је окривљени поступао супротно одредби члана 21. ЗОБС-а, према којој је возач дужан да, с обзиром на брзину кретања возила и друге околности саобраћаја, возило држи на таквом одстојању и растојању од других возила, односно учесника у саобраћају, да не изазива опасност и не омета друге учеснике у саобраћају.

То у конкретном случају значи да окривљени управљајући својим возилом није у кретању свог возила, с обзиром на клизав и залеђен коловоз, водио рачуна о потребном одстојању од возила испред себе – и то таквом да не изазове опасност и не омета друге учеснике у саобраћају, мада је имао све услове да на време уочи заустављено возило испред себе и прилажење том возилу обави у смислу горе назначеног прописа, што све по

властитим казивању окривљени није учинио, јер тврди да није кочио, смањио брзину кретања возила нити предузео било коју другу радњу, када је објективно био у могућности да уочи заустављено возило.

*( Пресуда Основног суда у Сомбору бр. К.34/11 од 20.02.2013. године и пресуда Апелационог суда у Новом Саду бр. Кж.1-2297/13 од 16.07.2013. године )*